2012-16-RE

CAUSA 2012-16-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 5-2-2013 relativa al recurs d'empara 2012-16-RE

Número de registre 290-2012. Recurs d'empara

Sentència del 5 de febrer del 2013

BOPA núm. 10, del 20 de febrer del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de juny del 2012, per la representació processal de la societat Evolved Intelligence, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 2 de març del 2012 i contra l'aute del 17 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió dels drets esmentats, que declari la nul·litat de les resolucions impugnades i que ordeni la retroacció del procediment al moment en què es van produir aquestes vulneracions;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 6 de juliol del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 5 de novembre del 2012, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-16-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 22 de novembre del 2012, pel Govern;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 23 de novembre del 2012, per la representació processal d'Andorra Telecom;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 30 de novembre del 2012, per la representació processal de la societat Evolved Intelligence;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

El 14 de gener del 2009, el Servei de Telecomunicacions d'Andorra (actualment Andorra Telecom) va notificar a la societat Evolved Intelligence la seva decisió de rescindir el contracte adjudicat en el concurs d'adquisició d'una plataforma de serveis de roaming per incompliment dels pactes estipulats en l'addenda d'aquest contracte.

Segon

Després d'intentar resoldre el litigi per la via de negociacions i, finalment, de seguir els tràmits administratius escaients, la societat Evolved Intelligence va presentar una demanda contra l'STA davant la Secció Administrativa de la Batllia.

Tercer

El 10 de maig del 2011, la Secció Administrativa de la Batllia va dictar una sentència en què estimava parcialment la demanda de la societat Evolved Intelligence, declarava que la decisió de rescissió del contracte era parcialment ajustada a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa en la part relativa a la decisió de resolució del contracte i de requeriment de retorn dels treballs facturats per un import de 342.782,03 euros i la revocava quant a la decisió d'apoderament de la fiança; també declarava el dret de la societat demandant a recuperar el material subministrat a l'STA en execució del contracte, així com a recuperar la fiança prestada, per un import de 36.458,00 euros en concepte de treballs facturats i cobrats.

Quart

Ambdues parts van interposar sengles recursos d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 2 de març del 2012, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs de la societat Evolved Intelligence, estimava en part el recurs de l'STA i declarava que la decisió de resolució del contracte era ajustada a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa, per tant, l'STA tenia el dret de recuperar la fiança prestada per la quantitat de 36.458,00 euros, així com al retorn dels treballs facturats per un import de 342.782,03 euros.

Cinquè

La representació processal de la societat Evolved Intelligence va presentar un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que aquesta darrera decisió vulnerava el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Sisè

El 17 de maig del 2012, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Setè

L'11 de juny del 2012, la representació processal de la societat Evolved Intelligence va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 2 de març del 2012 i contra l'aute del 17 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part al·lega que la sentència impugnada no va valorar dos arguments essencials que van motivar el seu recurs d'apel·lació i, per tant, per aquest motiu la sentència esmentada no és congruent. D'una banda, retreu que la Batllia no va tenir en compte les conclusions de l'informe pericial imparcial en què es manifestava que el fet que no s'havia pogut superar l'últim test de funcionament de la plataforma de roaming era imputable a l'STA. Segons el parer d'aquesta part, el Tribunal Superior de Justícia no contesta aquest punt, sinó que es limita a fer referència a un malentès inicial arran del redactat del plec de bases relatiu a si el sistema encomanat havia de ser amb punt de codi o sense punt de codi. Una cosa no tenia res a veure amb l'altra, després que la societat recurrent hagués modificat l'arquitectura del sistema, la darrera prova, que no es va poder dur a terme a causa de l'STA, hagués permès verificar si les instal·lacions haurien o no funcionat. Per tant, com que el Tribunal de segona instància no s'ha pronunciat sobre aquesta pretensió s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció de la societat recurrent.

D'altra banda, aquesta part també havia al·legat en apel·lació que la Batllia havia efectuat una inversió de la càrrega de la prova, per tal com l'STA, part que havia decidit resoldre el contracte, hagués hagut de demostrar les suposades errades en el funcionament del sistema lliurat per la societat recurrent. Segons el parer d'aquesta part, el Tribunal Superior de Justícia tampoc va resoldre sobre aquest punt concret.

Per acabar sobre aquest punt, retreu també al Tribunal Superior de Justícia no entrar en els elements de fet d'aquesta causa per considerar-los "molt complexes". La jurisdicció de segona instància havia d'analitzar tots els elements tècnics i valorar si finalment el sistema lliurat, segons la nova arquitectura proposada amb punt de codi funcionava o no. En realitat, l'STA va resoldre el contracte abans de poder-ho determinar i abans que els terminis acordats per lliurar el sistema finalitzessin. De tot això, se'n conclou que el Tribunal Superior de Justícia ha vulnerat els drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En segon lloc, la part recurrent al·lega que la sentència de segona instància impugnada no ha fet un pronunciament ajustat a Dret pel que fa a dos punts precisos: d'una banda, l'STA no va indicar de forma clara el o els motius específics de la ruptura del contracte, cosa que contravindria a l'article 39 del Codi de l'Administració i, d'altra banda, el Tribunal Superior de Justícia no va entrar a valorar el fet que la culpa pugui ser compartida, per tal com afirma que l'article 31 de la Llei de la contracció pública no preveu aquest supòsit.

Pel que fa a aquest article s'entén que si el contracte es resol per culpa del contractista la retenció de la fiança està justificada, per tant, a contrario donat cas de no ser culpa únicament del contractista no es pot retenir la fiança. La interpretació efectuada pel Tribunal Superior de Justícia seria contrària a una aplicació literal del text, ja que se'n deriva que encara que hi pugui haver culpa compartida s'ha de confiscar la fiança igualment.

La sentència del Tribunal Superior de Justícia tampoc es pronuncia en relació amb el retorn del material, ja que considera que aquesta qüestió no havia estat plantejada en la demanda ni en el recurs d'apel·lació. Ara bé, si aquesta sentència no indica que confirma els punts de la decisió de la primera instància (inclosos la declaració del retorn dels treballs facturats per un import de 342.782,03 euros, així com el dret a recuperar el material subministrat a l'STA en execució del contracte) i indica únicament que dóna lloc al retorn dels treballs facturats, les resolucions impugnades no estimen de fet el petitum de cap de les parts, i més concretament, el de l'STA, atès que es tracta d'estimar en part el seu recurs d'apel·lació en què demanava la confirmació de la sentència de la primera instància impugnant únicament la decisió sobre la confiscació de la fiança.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió dels drets esmentats, que declari la nul·litat de les resolucions impugnades i que ordeni la retroacció del procediment al moment en què es van produir aquestes vulneracions.

Vuitè

El 6 de juliol del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit del recurs 2012-16-RE per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Segons el parer del Ministeri Fiscal, allò que en definitiva pretén la societat recurrent és una revisió de la interpretació i de l'aplicació del dret ordinari efectuades pels tribunals de primera i de segona instància.

Efectivament, de la lectura de les resolucions objecte de recurs se'n desprèn una motivació suficient de les seves argumentacions sense que es puguin tatxar d'arbitràries. Més concretament, els fonaments de dret III i IV de la sentència impugnada exposen de manera concisa, coherent i lògica la prova a través de la qual considera que la rescissió del contracte administratiu per part de l'STA va ser ajustada a Dret. El Tribunal Superior de Justícia acota l'objecte de la resolució sense confondre els aspectes purament tècnics amb l'anàlisi jurídic que ha de dur a terme i conclou que les instal·lacions previstes per la societat recurrent no van funcionar, tractant-se així d'una causa de resolució del contracte en aplicació de l'article 31 de la Llei de la contractació pública.

Pel que fa a la interpretació efectuada d'aquest article, el Tribunal Superior de Justícia en fa una interpretació literal que en cap cas pot ser considerada com a arbitrària.

El Ministeri Fiscal considera que la societat recurrent confon el concepte "tècnic-jurídic de "pretensions de les parts", ja que el principi de non liquet i l'obligació de donar resposta per part dels tribunals a les pretensions formulades no s'identifica amb una resposta concreta a cadascuna de les seves al·legacions. En aquest sentit, cita la jurisprudència constitucional consolidada sobre aquest punt. En aquesta causa el Tribunal Superior de Justícia ha donat resposta a les peticions de les parts, sense que es desprengui d'aquesta resposta cap incongruència, ni tan sols omissiva.

En darrer lloc, pel que fa a la qüestió relativa al retorn de material divers, el Tribunal Superior de Justícia respon a la petició d'aclariment efectuada en l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions en el sentit que aquesta qüestió no figurava en la demanda interposada per la part recurrent, recordant que aquesta no es troba legitimada per formular greuges per vulneracions eventuals de drets que afectarien l'altra part.

Novè

El 5 de novembre del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Desè

El 22 de novembre del 2012, el Govern presenta un escrit d'al·legacions en què manifesta que la part recurrent reprèn en aquesta instància els arguments que ja va exposar en primera i en segona instància.

Pel que fa a l'al·legació de la vulneració del dret a la jurisdicció per la manca de pronunciament en relació amb una prova pericial, el Govern considera que la prova pericial va estar correctament avaluada i el fet que les conclusions fossin desfavorables a la part recurrent no pot derivar en la vulneració al·legada.

Pel que fa a la incongruència omissiva relativa tant als motius precisos, pels quals la societat recurrent hauria incomplert les seves obligacions, com al fet de no valorar l'existència d'una culpa compartida, el Govern considera que aquestes qüestions han estat convenientment resoltes. El Tribunal Superior de Justícia exposa la valoració completa de la prova practicada (fonaments de dret III i IV de la sentència impugnada) mitjançant la qual arriba a la conclusió que la rescissió del contracte administratiu per part de l'STA està motivada. Quant a la culpa compartida, el Tribunal Superior de Justícia conclou que el text legislatiu de referència no preveu aquest supòsit i això implica la confiscació de la fiança.

La societat recurrent ha pogut exercir totes les vies de recurs i d'impugnació al seu abast i ha obtingut unes respostes concretes i motivades sobre els punts objecte de la discussió. Ara bé, no ha obtingut les respostes que desitjava cosa que no deriva en cap vulneració constitucional.

Així mateix succeeix amb el greuge de la part recurrent en relació amb la manca de pronunciament sobre el retorn del material. El Tribunal Superior de Justícia respon específicament a la petició d'aclariment formulada sobre aquest punt, exposant que no figurava cap qüestió relativa al material, per tant, la resolució pronunciada en apel·lació havia donat una resposta completa a les pretensions formulades per la part demandant.

Per acabar, el Govern demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament les pretensions contingudes en aquest recurs d'empara.

Onzè

El 23 de novembre del 2012, la representació processal d'Andorra Telecom va presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual declara, com a consideració preliminar, que la totalitat de les consideracions i de les pretensions de la part recurrent corresponen a qüestions de legalitat ordinària que no són susceptibles de ser sotmeses a examen constitucional.

Andorra Telecom s'adhereix al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i considera igualment que les resolucions del Tribunal Superior de Justícia estan raonades, són raonables i estan fonamentades en Dret, sense incórrer en absolut en cap irracionalitat o arbitrarietat. En primer lloc, pel que fa a la valoració de la prova pericial, aquesta part considera que s'ha efectuat de forma adequada. L'examen de les actuacions posa en evidència que l'activitat probatòria s'ha dut a terme de manera regular i amb el respecte de totes les garanties i dels drets de les parts i la seva valoració s'ha efectuat també en el respecte d'aquells principis esmentats, regles i criteris d'aplicació en la matèria, d'una forma lògica, raonada, raonable i justa.

En segon lloc, pel que fa a la incongruència omissiva al·legada per la societat recurrent, considera que la resposta a diverses pretensions al·legades existeix, tanmateix, aquesta no correspon a la conveniència de la part recurrent.

Així mateix, manifesta que no hi ha cap inversió de la càrrega de la prova. Reitera que l'activitat probatòria s'ha dut a terme de forma regular. No s'ha obligat a la part recurrent a haver de provar quelcom que no li corresponia, ni se li ha exigit una prova diabòlica, ni finalment se li ha impedit proposar i produir les proves, les al·legacions o les consideracions que millor li convinguessin. Allò que és cert és que el resultat de les proves practicades no ha estat aquell que s'esperava la part recurrent.

Quant a la interpretació efectuada pel Tribunal Superior de Justícia de les disposicions de l'article 31 de la Llei de la contractació pública no es pot acusar de ser vulneradora de cap dret constitucional. Es podrà compartir o no, però és amb evidència lògica, raonada i raonable. I de manera connexa, per tant, no es pot sostenir que el Tribunal Superior de Justícia no s'hauria pronunciat en relació amb una eventual concurrència de culpes.

Quant a la petició relativa al retorn del material i dels treballs facturats, Andorra Telecom manifesta que aquesta pretensió va ser introduïda per primera vegada mitjançant un recurs d'aclariment i, després, en l'incident de nul·litat d'actuacions.

En definitiva, aquesta part considera que no s'ha vulnerat cap dels drets al·legats per la part recurrent. I, per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi el recurs d'empara 2012-16-RE i que condemni la part recurrent al pagament de les costes processals recaigudes en seu constitucional, més concretament, les despeses d'advocat i de procurador d'Andorra Telecom.

Dotzè

El 30 de novembre del 2012, la representació processal de la societat Evolved Intelligence va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe presentat pel Ministeri Fiscal i mitjançant el qual la societat recurrent es reitera en les seves argumentacions i pretensions precedents.

Tretzè

El 12 de desembre del 2012, el Govern, el 14 de desembre del 2012, el Ministeri Fiscal, el 17 de desembre del 2012, la representació processal d'Andorra Telecom, i, el 18 de desembre d'aquest mateix any, la representació processal de la societat Evolved Intelligence van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La societat recurrent Evolved Intelligence articula el seu recurs d'empara -presentat contra la sentència del 2 de març del 2012 i contra l'aute del 17 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia- al voltant de dos tipus de greuges. El primer, consisteix a denunciar la manera en què la jurisdicció de segona instància hauria examinat en apel·lació l'assumpte jutjat per la batlle (concretament, com hauria tingut en compte el dictamen d'un perit, les qüestions de la càrrega de la prova, la importància dels aspectes tècnics del cas i la qüestió de la interpretació d'una disposició de la Llei de la contractació pública). El segon, té per objecte denunciar una incongruència omissiva.

El Tribunal Constitucional examinarà successivament aquests dos grups de greuges.

Segon

En aquesta fase, és necessari reiterar la jurisprudència del Tribunal Constitucional, el qual no pot pronunciar-se més enllà de les seves competències que estan clarament i estrictament delimitades per la Constitució i, en particular, pel seu article 10, relatiu al dret a la jurisdicció. De cap manera, es pot demanar al Tribunal Constitucional que es pronunciï ultra vires. Per consegüent, el Tribunal ha

declarat regularment i recentment que: “pel que fa a la possible vulneració de l’article 10 de la Constitució, hem de recordar, abans de res, que la garantia d’obtenir de la jurisdicció una resolució fonamentada en Dret suposa, segons la jurisprudència constant d’aquest Tribunal, que la resolució judicial impugnada exposi unes raons que no es puguin considerar irraonables, absurdes o arbitràries. El Tribunal Constitucional no pot anar més enllà, ja que no és una tercera instancia ordinària, ni un tribunal de cassació” (sentència del 2 d’abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE; sentència del 5 de novembre del 2012, recaiguda en la causa 2012-13-RE).

A partir del moment en què, prima facie, l’argumentació dels jutges ordinaris no peca dels defectes que acabem d’esmentar anteriorment, és clar que el Tribunal Constitucional no només no pot substituir-se a l’apreciació dels jutges del fons en matèria de valoració de les proves (veg. aute del 14 de juliol del 2009, recaigut en la causa 2009-5-RE) i dels informes pericials, sinó que tampoc li correspon valorar l’abast dels aspectes de normalització tècnica plantejats en el marc d’un contenciós judicial. Ara bé, en relació amb aquests tres elements, se’n deriva que la societat recurrent, insatisfeta de la solució aportada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, demana la intervenció del Tribunal Constitucional, perquè aquest actuï en realitat com una tercera instància ordinària. La societat recurrent no pot utilitzar el procediment d’empara amb la finalitat de fer valer els seus interessos particulars per tal d’obtenir un pronunciament favorable a les seves pretensions. En qualsevol cas, l’examen de la sentència del 2 de març del 2012, així com el de l’aute del 17 de maig del mateix any, demostra que l’argumentació de la Sala Administrativa no ha estat ni irraonable, ni absurda.

Després d’exposar els fets d’aquesta causa, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no tan sols va valorar els diferents elements probatoris que van dur a la rescissió del contracte administratiu (fonament de dret tercer de la sentència del 2 de març del 2012), sinó que sobretot també va examinar, de manera precisa, la qüestió de fons: el no funcionament de les instal·lacions tècniques posades en marxa per la societat Evolved Intelligence com a origen de la rescissió del contracte (fonament de dret quart de la sentència esmentada). La Sala Administrativa va justificar concretament la seva decisió, d’acord amb el contingut restrictiu de l’article 31 de la Llei sobre la contractació pública, el qual no estableix el supòsit d’una “responsabilitat compartida.”

Si la societat recurrent pot pensar que l’article 31 de la Llei de la contractació pública té llacunes –ja que no es preveuen supòsits de responsabilitat compartida (donat cas de dificultats en la posada en marxa d’un contracte administratiu) i les conseqüències d’aquesta hipòtesi sobre la caució– no es pot, una vegada més, utilitzar la via del recurs d’empara per impugnar, in fine, el contingut d’una disposició legal. Per contra, hagués pogut demanar al jutge ordinari –ja sigui al batlle, ja sigui al Tribunal Superior de Justícia (article 52 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional)– plantejar una qüestió incidental d’inconstitucionalitat en relació amb aquesta disposició concreta de la Llei de la contractació pública. Convé destacar i, així mateix, recordar que la societat recurrent no té el dret d’obtenir per part del jutge ordinari la presentació d’una qüestió incidental (veg. en aquest sentit, les causes 2011-13-RE i 2011-31-RE, ambdues del 3 de febrer del 2012), nogensmenys, hagués pogut provocar l’iniciativa d’aquest plantejament, cas que el jutge ordinari hagués acceptat la seva petició. En qualsevol cas, no va optar per proposar aquesta via i la via del recurs d’empara no li pot servir en substitució.

Tercer

El segon grup de motius exposat per la societat recurrent té a veure amb l'examen d'una al·legació plantejada en apel·lació per la societat recurrent, la qual no hauria obtingut resposta de la Sala Administrativa. Efectivament, segons el parer de la societat Evolved Intelligence, la Sala Administrativa no s'hauria pronunciat –en apel·lació- sobre la qüestió del "retorn del material" instal·lat amb l'objectiu d'executar el contracte amb l'STA. Aquesta omissió constituiria una vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Per tal de poder examinar correctament aquest argument, convé recordar el procés contenciós i situar-se en la problemàtica més extensa de l'ofici del jutge. L'anàlisi de la sentència del 2 de març del 2012 demostra que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia s'ha pronunciat expressis verbis tant sobre el punt del cost dels "treballs facturats", com sobre la devolució de la fiança. Va considerar, en relació amb aquests dos punts, que el càlcul de l'import era conforme a Dret i que la societat recurrent havia de restituir-lo a l'STA. Tant la motivació, com el dispositiu són des d'aquest punt de vista explícits i no susciten cap controvèrsia (fonament de dret quart in fine i punt tercer de la decisió "Declarar el dret del Servei de Telecomunicacions d'Andorra: -a recuperar la fiança prestada per la quantitat de 36.458 €; -el retorn dels treballs facturats a alçada de 342.782,03 €").

En aquesta fase, es podria considerar que la Sala Administrativa va ometre de pronunciar-se en relació amb la "restitució del material" aportat per la societat recurrent a l'STA. Ara bé, l'examen de la sentència esmentada, i el de l'aute del 17 de maig del 2012 demostra que aquesta al·legació no va ser mai plantejada com a tal per la societat recurrent. No només no consta en els antecedents de fet de la sentència, sinó que l'aute esmentat, en el seu fonament jurídic tercer declara "En relació a la demanda d'aclariment, aquesta Sala ha respost a les qüestions que figuraven en la demanda i cap qüestió relativa al material hi figurava. El punt tercer de la decisió de la sentència respon a les qüestions que figuraven en el recurs d'apel·lació."

En aquestes condicions, no es pot retreure a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no haver respost a una al·legació que no havia estat mai plantejada per la societat recurrent: efectivament, el jutge només pot pronunciar-se sobre allò que li ha estat demanat. Per consegüent, la qüestió no és saber si el Tribunal Superior de Justícia va respondre o no va respondre a la totalitat dels arguments presentats per la part recurrent (que ja sabem que són diferents de les pretensions i que respondre a les pretensions no comporta fer-ho a tots els arguments presentats), sinó saber si se li pot retreure no haver contestat a una pretensió no plantejada. En tots els sistemes jurídics, inclòs el sistema andorrà, la interdicció de pronunciar-se sobre pretensions no invocades és una dada comprovada i no discutida. Així doncs, no es pot retreure al Tribunal Superior de Justícia no haver-se pronunciat ultra petita, tant en la sentència dictada en apel·lació com en l'aute resolt en el

marc de l’incident de nul·litat d’actuacions.

Atesos els elements que acabem d’exposar, no es pot considerar que el jutge d’apel·lació no hagi resolt el petitum de la societat recurrent relatiu al “retorn del material” en la mesura en què aquest no va ser mai invocat.

Per consegüent, i atesos els elements presentats anteriorment, no es pot confirmar la vulneració al·legada de l’article 10 de la Constitució.

Pel que fa a les costes processals en seu constitucional, d’acord amb l’article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es condemna la societat recurrent al seu pagament.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l’autoritat que li confereix la Constitució del Principat d’Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l’empara sol·licitada per la representació processal de la societat Evolved Intelligence contra la sentència del 2 de març del 2012 i contra l’aute del 17 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Es condemna la societat recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la societat Evolved Intelligence, al Govern, a la representació processal d'Andorra Telecom, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 5 de febrer del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat